

Advent II. vasárnapja – 2013. december 8. – A év

Két anya beszélget:

- És a lányod hogy van?
- Ahh, a drágám! Nagyszerűen! Férjhez ment, és mondhatom, a világ legnagyobb férjét kapta. Az eljegyzésre vett neki egy autót. Születésnapjára, névnapjára ékszereket kap tőle. És reggel fel sem engedi kelni, ágyba viszi neki a reggelit. A rengeteg munkája mellett állandóan segít még a háztartásban is.
- És mi van a fiaddal?
- Hát az én szegény fiam! Ő is megházasodott. A felesége egy totál katasztrófa! A fiam vett neki egy kocsit az eljegyzésre. Születésnapra, névnapra ékszerekkel kénytelen elhalmozni a telhetetlen libát! A sok munkája mellett még a háztartásban is güriznie kell, amennyit csak tud. És képzeld! A menyem még azt is elvárja tőle, hogy ágyba vigye neki a reggelit!

„A tények beszélnek.” – tartja a közismert szólás. Azonban mindig az igazságot mondják? Helyesebben: az ember, aki értelmezi a tényeket, mindig az igazságot olvassa ki belőlük? Az előbbi kis beszélgetésben szereplő két élethelyzet valójában ugyanazokról a tényekről szól. A megítélése mégis gyökeresen különböző – ráadásul ugyanannak a személynek a részéről. Hiába teszi mind a két férj, mind a két feleség ugyanazt, a szemlélő részéről mégsem ugyanaz. Úgy látszik, az ember nem az alapján ítél végső soron, „amit a szem lát és amit a fül hall”, hanem sokkal inkább az alapján, amit a látottak-hallottak révén a szív érez és az elme gondol. Izaiás próféta az eljövendő Messiásról is azt hirdeti, hogy nem az alapján ítélkeznek majd, amit a szem lát és amit a fül hall. Az ugyanis csak a látszat. Az emberi érzékszervekkel tapasztalható tények természetesen fontosak ugyan, de nagyon sokszor csak a történések, események felszínét mutatják, az emberről magáról pedig végképp keveset árulnak el. Ezért van nekünk, Isten képeire teremtett személyeknek egy belső látásunk is, az Antoine de Sant’Exupery által híressé vált „szív szeme”, melynek segítségével kiolvashatjuk az igazságot a tényekből. Bonyolult, összetett dolog ez a „szív szeme”: magában foglalja az ember értékrendjét, a korábbi hasonló történésekre és azok következményeire való emlékezetet, valamint a történésekben részt vevő személyek ismeretét és a velük kapcsolatos egyéb tapasztalatokat, érzéseket is. Az Izáj törzsökéből fakadó hajtásról, Dávid Fiáról, a várva-várt Messiásról azt állítja a próféta, hogy Ő igazságot fog szolgáltatni, vagyis az Ő belső látása eléggé tiszta lesz ahhoz, hogy a tapasztalati tényekből a helyes következtetéseket vonja le. Általában véve azonban nem mondható el minden emberről, hogy mindig igazságosan ítélne, hogy mindig helyes lenne a belső látása. Mi kellene ahhoz, hogy a lehető legtisztább legyen a szívünk szeme? Először is helyes értékrend, az erkölcsi szabályok helyes alkalmazása a konkrét eseményekre. Ezen kívül elégséges tapasztalat, valamint az emberek minél mélyebb, teljesebb megismerése. Természetes, hogy Jézus ítélete igazságos minden esetben, hiszen Ő maga az Igazság, vagyis nemcsak ismerője, hanem alkotója az erkölcsi törvényeknek, letéteményese a tiszta értékrendnek. Jézus helyesen ítél, mert jól ismeri az embereket, belelát mindegyikünk szívébe. Helyesen ítél, mert tudása mindenre kiterjed, semmi nem maradhat rejtve előtte. Mi emberek hiába is vágynánk ilyen tökéletes tisztánlátásra. Azonban mi is tehetünk azért, hogy ítéleteink mind igazabbak legyenek.

Keresztelő János például meglátja a farizeusok és írástudók cselekedetei mögött a fals és hiányos szándékot. Az ő alámerülésük a Jordánban nem igazi bűnbánatból fakad, mert életük nem termi a bűnbánat valódi gyümölcseit. Ahhoz, hogy János meglássa a tények mögött az igazságot, szükséges volt az ő „pusztába vonulása”, az anyagi világ csábításaitól való elszakadása és az a mélységes csönd, amelyben oly sokszor és oly elmélyülten találkozhatott Istennel. Nekünk is el kell vonulnunk a pusztába, legalábbis időnként, hogy tisztán tarthassuk

szívünk szemét. Mit jelent ez konkrétan? Nem szabad, hogy engedjük magunkat sodortatni az árral, a manipulált közvélemény áradatával. Ez úgy lehetséges, ha igyekszünk kivonni magunkat az átlagos emberi fecsegésekből, és tudatosan megválogatjuk, mit, mikor, mennyit használunk a média kínálatából. Kevesebb időt tölteni a világ forгатagában, zajában, s több időt szánni az elcsendesülésre. Ez a csönd azonban ne süket csönd legyen, ne is egykedvű magunk elé meredés, még kevésbé a megbántott vagy kétségbeesett emberek világtól elfordulása és magukba zuhanása! Legyen inkább az imádság csöndje, a találkozás alkalma azzal az Istennel, Aki mindig helyesen ítél. Az elmélkedés csöndje az emberré lett Jézus tetteiről és tanításairól, hogy ezáltal formálódjék az értékrendünk. A bűnbánat csöndje, amelynek segítségével észrevesszük és tudatosítjuk kisebb-nagyobb önzéseinket, szimpátiából vagy unszimpátiából fakadó előítéleteinket. Az elmélyültebb átgondolás csöndje, amelyben a hirtelenül kimondott, és ezért legtöbbször helytelen vagy félig-meddig igaz megítélés helyett jobban megvizsgáljuk belső látásunkkal a testi szemmel-füllel látott és hallott dolgokat, s lecsillapítva első érzelmeink viharát helyesebb döntést tudunk hozni.

A pusztába vonulás a több elcsöndesedés mellett jelenti az anyagi értékektől való nagyobb távolságot is, a kevesebbrel való megelégedést. Ez egyrészt segít minket abban, hogy több időt találjunk az imádságra és a csöndre, másrészt pedig az emberekre való odafigyelést, a mélyebb, személyesebb megismerésüket is előmozdítja. Ez pedig szintén nélkülözhetetlen a tisztánlátáshoz.

Az adventi időszak nekünk is jó lehetőséget biztosít a „pusztába vonulásra”, a több csönd és imádság gyakorlására, a hangos és értelmetlen fecsegések elkerülésére, a fogyasztói termékek csábításának való ellenállásra. Ezek pedig együttesen hatékonyan segítenek bennünket abban, hogy élesítsük a szívünk látását, és igaz módon ítéljük meg a környezetünkben élő embereket és lezajlott eseményeket.